

การพัฒนาบุคลากรภาควิชารัฐศาสตร์ : การศึกษาดูงาน ณ ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ และประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (เมืองคุนหมิง)

สัมฤทธิ์ ยศสมศักดิ์*, Ph.D.

ภัสรินทร์ พ่วงเดือน**

๑. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากร “ทรัพยากรบุคคล” เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในองค์การที่นักบริหารจะต้องให้ความสนใจ คำกล่าวลักษณะนี้มักจะได้ยินได้พบเห็นเสมอในการจัดการยุคใหม่ เพราะเป็นที่ยอมรับกันว่า ทุนขององค์การมี ๒ ส่วน คือ ทุนทางการเงิน (Financial Capital) และทุนทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) ซึ่งทุนทั้งสองนี้จะต้องได้รับการลงทุนเพื่อก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่องค์การต้องการ ซึ่งส่วนหนึ่งจะถูกแปลงเป็นสินทรัพย์ ได้แก่ สินทรัพย์ที่จับต้องได้ (Tangible Asset) เช่น เครื่องใช้สำนักงาน

ต่าง ๆ และสินทรัพย์ที่จับต้องไม่ได้ (Intangible Asset) เช่น ทักษะ ฝีมือ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญของบุคลากร เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการบริหารมากที่สุด องค์การควรจะหันมาลงทุนในส่วนของทุนทรัพยากรมนุษย์ (Human Capital) ให้มากขึ้น เพราะทุนส่วนนี้สามารถสร้างสินทรัพย์ที่จับต้องไม่ได้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อองค์การอย่างมากมาย มากกว่าสินทรัพย์ในรูปวัตถุสิ่งของที่นับวันจะเสื่อมราคา ในขณะที่ทักษะความรู้ความสามารถจะเพิ่มพูนขึ้นตามประสบการณ์และระยะเวลา (ชวพล ศิริพจนานนท์, ๒๕๔๙, หน้า ๔๒)

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์, หัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
** อาจารย์ ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

วิธีการที่องค์การลงทุนในทุน
ทรัพยากรมนุษย์วิธีการหนึ่งก็คือ การพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้สมาชิก
ในองค์การได้รับการพัฒนาตนเอง เพื่อเพิ่ม
ศักยภาพในการปฏิบัติงานให้เกิดประโยชน์
สูงสุดแก่องค์การ

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากร-
มนุษย์นั้นได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก
ในปัจจุบัน ซึ่งความหมายของการพัฒนา
ทรัพยากรมนุษย์นั้น ก็คือกระบวนการที่ได้
ออกแบบไว้อย่างมีเป้าหมาย เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงาน
ได้มีโอกาสเรียนรู้ โดยการฝึกอบรม การศึกษา
และการพัฒนา เป็นการเพิ่มพูนความรู้และ
ศักยภาพในการทำงาน รวมทั้งปรับเปลี่ยน
ของผู้ปฏิบัติงานให้พร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่
ที่รับผิดชอบให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อองค์การ
และมีโอกาสก้าวหน้าในตำแหน่งที่สูงขึ้น
(สุนันทา เลานันท์, ๒๕๔๖, หน้า ๒๒๔)

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์การ
นั้นแบ่งออกได้เป็น ๒ ระดับ คือ ระดับผู้บริหาร
และระดับพนักงาน โดยทั้งสองระดับนั้นต้อง
ได้รับการพัฒนาใน ๒ ด้านด้วยกัน (พิภพ
ว้างเงิน, ๒๕๔๗, หน้า ๑๘๘-๑๘๙) คือ

๑) ด้านความรู้ความสามารถและ
ทักษะการทำงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานมี
ประสิทธิภาพ ซึ่งมักจะใช้วิธีการฝึกอบรมทั้ง
การฝึกอบรมโดยให้ลงมือปฏิบัติจริง (On the
Job Training) ที่จัดประสบการณ์ให้ผู้เข้ารับ
การฝึกอบรมได้เรียนรู้การทำงานควบคู่ไปกับ
การทำงานปกติ ผ่านวิธีซึ่งมี ๕ วิธี ได้แก่

การแนะนำงาน (Job Instruction) การหมุน
เวียนงาน (Job Rotation) การสอนงาน (Coach-
ing) การศึกษางาน (Understudy) และการฝึก
ช่างฝีมือ (Apprenticeship) และการฝึกอบรม
โดยไม่ลงมือปฏิบัติ (Off the Job Training)
ที่หมายถึง การจัดประสบการณ์ให้ผู้เข้ารับ
การฝึกอบรมได้เรียนรู้การทำงานในส่วนที่เป็น
ทฤษฎีหรือวิธีการทำงานโดยยังไม่ต้องลงมือ
ทำงาน ต่อเมื่อเสร็จสิ้นการฝึกอบรมจึงได้นำ
ความรู้ที่ได้รับไปใช้กับการทำงานจริง ๆ การ
ฝึกอบรมประเภทนี้ประกอบด้วย การฝึกอบรม
แบบต่าง ๆ อาทิ การใช้แบบเรียนสำเร็จรูป
(Program Instruction) การบรรยาย (Lecture)
การอภิปรายเป็นคณะ (Panel Discussion)
การประชุมอภิปราย (Conference) การระดม
สมอง (Brainstorming) การอภิปรายกลุ่มย่อย
(Buzz Group) การสัมมนา (Seminar) การ
ประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) การทำโครง
การจริง (Live Project) กรณีศึกษา (Case Study)
การศึกษาจากเหตุการณ์ที่ประสบ (Incident
Method) การสาธิต (Demonstration) เป็นต้น

๒) การพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม
เพื่อให้เกิดจากการเรียนรู้และความสามารถในการ
ปรับตัวของบุคคลให้เข้ากับสังคม ผ่าน
กระบวนการกลุ่มหรือกลุ่มสัมพันธ์ (Group
Process หรือ Group Dynamic)

สมาชิกขององค์การเมื่อได้ผ่าน
กระบวนการสรรหาและคัดเลือกเข้ามาทำงาน
แล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้ระบบ
ความสัมพันธ์ในองค์การเพื่อการทำงานร่วม

กันอย่างเป็นทีม และจะต้องพัฒนาเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและสังคมภายนอก ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายร่วมกันขององค์กรและของบุคลากรในสายอาชีพของตนเองด้วย

๒. ความเป็นมาของโครงการพัฒนาบุคลากรภาควิชารัฐศาสตร์

ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ตลอดระยะเวลากว่า ๓ ทศวรรษที่ผ่านมา ภาควิชาฯ มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านหลักสูตร ที่จากเดิมมีเพียงหลักสูตรวิชาโทรัฐศาสตร์ แต่ในปัจจุบันมีหลักสูตรวิชาเอก ๔ หลักสูตร (ปีการศึกษา ๒๕๔๕) ได้แก่ ๑. หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป (๔ ปี) ๒. หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป (๒ ปี ต่อเนื่อง) ๓. หลักสูตรรัฐศาสตรบัณฑิต และ ๔. หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น และยัง มีหลักสูตรระดับปริญญาโท ๒ หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารพัฒนา และหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรเพื่อความมั่นคง สำหรับด้านกระบวนการเรียนการสอนได้ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกและสถานที่ที่ทันสมัย มีความพร้อมต่อการ

ศึกษาค้นคว้า และจำนวนบุคลากรที่เพิ่มขึ้นรองรับการเติบโตของภาควิชาฯ

เนื่องในโอกาสครบรอบ ๓๐ ปี ภาควิชารัฐศาสตร์จึงได้มีการทบทวนบทบาทที่ผ่านมา และเตรียมแผนการที่จะก้าวต่อไปอย่างมั่นคงในอนาคตข้างหน้า สิ่งหนึ่งที่ภาควิชาฯ ให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ บุคลากรอันประกอบด้วยผู้บริหาร คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ ซึ่งทุกคนล้วนเป็นกำลังหลักที่ทำให้ภาควิชาฯ เติบโตมาจนทุกวันนี้ และในอนาคตข้างหน้า ภาควิชาฯ มีนโยบายที่จะพัฒนาต่อไปสู่ความเป็นสากลโดยยังคงเป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญของภาคตะวันออก สมดัง พันธกิจของภาควิชารัฐศาสตร์คือ “การผลิตบัณฑิต การวิจัยการบริการวิชาการแก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในลักษณะบูรณาการ มีมาตรฐานการเรียนรู้และมีความเป็นสากลบนพื้นฐานของสังคมภาคตะวันออก” ดังนั้นการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถ ทักษะในการติดต่อสื่อสาร รวมถึงประสบการณ์เพื่อสร้างมุมมองที่หลากหลายจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในก้าวต่อไปของภาควิชาฯ อย่างมั่นคง ส่วนหนึ่งของการพัฒนาบุคลากรได้แก่ การศึกษาดูงานและทัศนศึกษาต่างประเทศ ซึ่งจะสร้างประโยชน์ในด้านการเปิดโลกทัศน์ รับวิทยาการความก้าวหน้า และส่งเสริมการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง นอกจากนี้ยังได้เพิ่มพูนทักษะอื่น ๆ ตามมาที่จะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นการพัฒนาทรัพยากรอันมีค่าขององค์กรให้มีทั้งความรู้ ความสามารถ

และทักษะการทำงาน พร้อมไปกับการสร้าง
พฤติกรรมทางสังคมที่เหมาะสมร่วมกันใน
การปฏิบัติหน้าที่

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ โครงการศึกษา
ดูงานต่างประเทศจึงได้เริ่มขึ้นเป็นโครงการแรก
โดยเลือกศึกษาประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์
ระหว่างวันที่ ๒๓-๒๕ กันยายน ๒๕๔๗ ผู้
เข้าร่วมโครงการทั้งหมด ๑๓ คน และโครงการ
ที่สองในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ณ นครคุนหมิง
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระหว่างวันที่
๒-๕ มิถุนายน ๒๕๔๘ ผู้เข้าร่วมโครงการ ๒๑
คนซึ่งประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาดูงาน
และทัศนศึกษาทั้งสองโครงการสามารถนำมา
ปรับใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ทั้งงานเฉพาะด้าน
และงานทั่วไป อีกทั้งยังได้สร้างความสัมพันธ์
อันดีในหมู่คณะของบุคลากร ซึ่งจะทำให้การ
ทำงานราบรื่นต่อไป

๓. การศึกษาดูงานและทัศนศึกษา ณ ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์

ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ตั้งอยู่
ทางทิศใต้ของประเทศไทยต่อจากมาเลเซีย
สิงคโปร์เป็นประเทศมีขนาดพื้นที่และจำนวน
ประชากรน้อยที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
คือ มีพื้นที่ ๖๘๒ ตารางกิโลเมตร ประชากร
๒.๘ ล้านคน ซึ่งมีหลายเชื้อชาติ แต่ส่วนใหญ่
เป็นชาวจีนถึงร้อยละ ๗๗ เชื้อชาติมาเลเซีย
ร้อยละ ๑๕ ที่เหลือเป็นเชื้อชาติอินเดียประมาณ
ร้อยละ ๖ และเชื้อชาติอื่น ๆ ปกครองด้วย
ระบอบประชาธิปไตยมีประธานาธิบดีเป็น

ประมุข และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้า
รัฐบาล แม้สิงคโปร์จะเป็นประเทศเล็ก ๆ แต่
ด้วยทำเลที่ตั้งทำให้สร้างศักยภาพในการพัฒนา
ประเทศได้อย่างมาก โดยเฉพาะด้านอุตสาหกรรม
และพาณิชยกรรมจึงทำให้สิงคโปร์เป็นประเทศ
ที่มีสภาพเศรษฐกิจเจริญก้าวหน้ามากที่สุดใน
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีกทั้งยังเป็นศูนย์กลาง
การค้า การขนส่งที่ทันสมัย ประชากรมีคุณภาพ
ชีวิตที่ดีประเทศหนึ่ง ซึ่งบทบาทของการเป็น
ประเทศที่ทันสมัย และมีการพัฒนาเติบโตไป
ในทางที่ดีของสิงคโปร์ ทำให้ได้รับความสนใจ
ในการศึกษาดูงานและทัศนศึกษาของบุคลากร
ภาควิชารัฐศาสตร์เป็นอย่างยิ่ง โดยวัตถุประสงค์
สำคัญก็เพื่อศึกษาการบริหารงานของหน่วยงาน
ที่มีความสำคัญต่อการสร้างคุณภาพชีวิต
ประชากรสิงคโปร์ และการเสริมสร้างความ
สัมพันธ์และความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง
ภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา กับ
หน่วยงานในต่างประเทศ

๓.๑ ภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย แห่งชาติสิงคโปร์ (Department of Political Science, National University of Singapore)

มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์
(National University of Singapore : NUS)
(National University of Singapore, c2003-
2006) เป็นมหาวิทยาลัย ที่สำคัญของสิงคโปร์
ประกอบด้วย ๑๒ คณะ ๑ สำนัก วิทยาลัย
ต่างประเทศ ๔ แห่ง และศูนย์การสอนอีก ๕
ศูนย์ คณะที่มีความเก่าแก่มากที่สุดและใหญ่
ที่สุดคือ คณะศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์

(Faculty of Arts and Social Science : FASS) ซึ่งเริ่มเปิดการเรียนการสอนครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ปัจจุบัน มีนักศึกษาระดับอุดมศึกษากว่า ๕,๐๐๐ คน และกว่า ๑,๐๐๐ คน ในระดับบัณฑิตศึกษา เจ้าหน้าที่คณะจำนวนประมาณ ๔๐๐ คน และผู้บริหารรวมถึงอาจารย์ประมาณ ๑๕๐ คน

คณะศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ (FASS) (National University of Singapore Faculty of Arts and Social Sciences, c 2001-2004) แบ่งหน่วยงานออกได้ ดังนี้

ภาควิชาต่าง ๆ ๑๒ ภาควิชา ได้แก่

๑. จีนศึกษา (Chinese Studies)
๒. เศรษฐศาสตร์ (Economics)
๓. ภาษาและวรรณกรรมอังกฤษ (English Language and Literature)
๔. ภูมิศาสตร์ (Geography)
๕. ประวัติศาสตร์ (History)
๖. ญี่ปุ่นศึกษา (Japanese Studies)
๗. มาเลย์ศึกษา (Malay Studies)
๘. ปรัชญา (Philosophy)
๙. รัฐศาสตร์ (Political Science)
๑๐. จิตวิทยา (Psychology)
๑๑. สังคมสงเคราะห์ (Social Work)
- และ ๑๒. สังคมวิทยา (Sociology)

โครงการต่าง ๆ มี ๓ โครงการ คือ

๑. โครงการการสื่อสารและสื่อแนวใหม่ (Communications and New Media Programme)

๒. เอเชียใต้ศึกษา (South Asian Studies) และ

๓. เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา (Southeast Asian Studies)

สำนัก มี ๕ สำนัก คือ

๑. อเมริกันศึกษา (American Studies)
๒. ยุโรปศึกษา (European Studies)
๓. สิงคโปร์ศึกษา (Singapore Studies)
๔. ปริญญาโทด้านสังคมศาสตร์ (นานาชาติ) (Master of Social Sciences (International Studies)) และ
๕. Minor Programmes

ศูนย์ มี ๒ ศูนย์ คือ

๑. ศูนย์ภาษาศึกษา (Centre for Language Studies) และ
๒. หน่วยเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology)

การศึกษาดูงานครั้งนี้ ได้มุ่งเน้นที่ ภาควิชารัฐศาสตร์ ซึ่งเป็นภาควิชาที่เปิดการเรียนการสอนเช่นเดียวกับคณะดูงาน หัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์ในขณะนั้นคือ ศาสตราจารย์ Jon QUAH Siew Tien ได้ต้อนรับและกล่าวถึงภาควิชารัฐศาสตร์อย่างสรุปในห้องประชุม โดยประเด็นสำคัญมุ่งเน้นการบริหารจัดการและความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยในภูมิภาค

ด้านโครงสร้างการบริหาร

หัวหน้าภาควิชา (Head of Department) เป็นผู้บริหารสูงสุด มีรองหัวหน้าภาควิชา (Deputy Head) ๑ ตำแหน่ง แบ่งการบริหารออกเป็นหน่วยทางการบริหาร ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ทั่วไป ๖ คน คณะกรรมการ (ชั่วคราว) อาจารย์ที่ปรึกษาแต่ละชั้นปีและผู้ประสานงานต่าง ๆ และหน่วยการเรียนการสอน ได้แก่ คณาจารย์ ๑๗ คน

ด้านการเรียนการสอน

ภาควิชารัฐศาสตร์เปิดการเรียนการสอนทั้งระดับอุดมศึกษาและบัณฑิตศึกษา ในระดับอุดมศึกษานั้น แบ่งออกเป็น ๔ ชั้นปี (level 1000-4000) มี ๒ ภาคการศึกษาในหนึ่งปีการศึกษา กระบวนวิชามีมากกว่า ๖๐ วิชา สาขาวิชาที่เปิดสอนนั้นครอบคลุมองค์ความรู้ทางรัฐศาสตร์ ได้แก่ สาขาวิชาทฤษฎีรัฐศาสตร์

(Political Theory) รัฐศาสตร์เปรียบเทียบ (Comparative Politics) ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (International Relations) และรัฐประศาสนศาสตร์ (Public Administration) ซึ่งนักศึกษาจะต้องเลือกสาขาวิชาที่ตนสนใจ โดยสามารถพิจารณาเพื่อการตัดสินใจเลือกสาขาวิชาได้จากการลงทะเบียนเรียนวิชาพื้นฐานในชั้นปีที่สอง หรือขอรับการปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาประจำชั้นปี รวมถึงขอรับคำปรึกษาจากที่ปรึกษาในโครงการ “Peer Programme” ซึ่งเป็นโครงการที่ให้นักศึกษาผลการเรียนดี (ทั้งจากระดับอุดมศึกษาและบัณฑิตศึกษา) จัดตั้งในรูปคณะกรรมการที่ปรึกษาทางวิชาการ เป็นการสร้างเครือข่ายระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ในขณะนี้โครงการ Peer Programme ได้รับความสนใจจากนักศึกษาเป็นอย่างมาก

ภาพที่ ๑ (ซ้ายมือ) คณะศึกษาดูงานแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับหัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

ภาพที่ ๒ (ขวามือ) คณะศึกษาดูงานถ่ายรูปร่วมกับหัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

หลังจากการพบปะกับหัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์ คณะครูงานได้เยี่ยมชมส่วนต่าง ๆ ของคณะ เช่น ห้องเรียน รวมถึงทัศนียภาพโดยรอบมหาวิทยาลัย การศึกษาครูงานที่ภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ทำให้คณะครูงานได้เห็นถึงการจัดระบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมถึงวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยและฝ่ายต่าง ๆ ที่เปิดโลกการเรียนรู้สู่สากลไม่ว่าจะในรูปการรับนักศึกษาต่างชาติจำนวนมาก การเปิดสอนสาขาวิชาการศึกษาในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลก รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ นอกจากนี้ยังได้สะท้อนถึงบรรยากาศทางวิชาการจากกิจกรรมของนักศึกษาตามมุมต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัย

๓.๒ องค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมือง (Urban Redevelopment Authority : URA)

เนื่องจากประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก แต่มีศักยภาพในการพัฒนาทั้งทางด้านเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิต ดังนั้นการจัดสรรพื้นที่จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง องค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมืองจึงเป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อมีหน้าที่ในการวางแผนและพัฒนาการใช้พื้นที่ของประเทศสิงคโปร์ ด้วยพันธกิจสำคัญ คือ การสร้างให้ประเทศสิงคโปร์เป็นเมืองแห่งการอยู่อาศัยการทำงานและนันทนาการ (Make Singapore a Great City to Live, Work and Play)

ก่อนจัดตั้งองค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมืองนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ได้ดูแลความเป็นอยู่ของประชากรผ่านสองหน่วยงาน ได้แก่ คณะกรรมการการเคหะและพัฒนา (The Housing and Development Board : HDB) ซึ่งรับผิดชอบด้านการจัดการที่อยู่อาศัยและชุมชนเมือง และคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economics Development Board : EDB) ซึ่งรับผิดชอบด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของชาติ

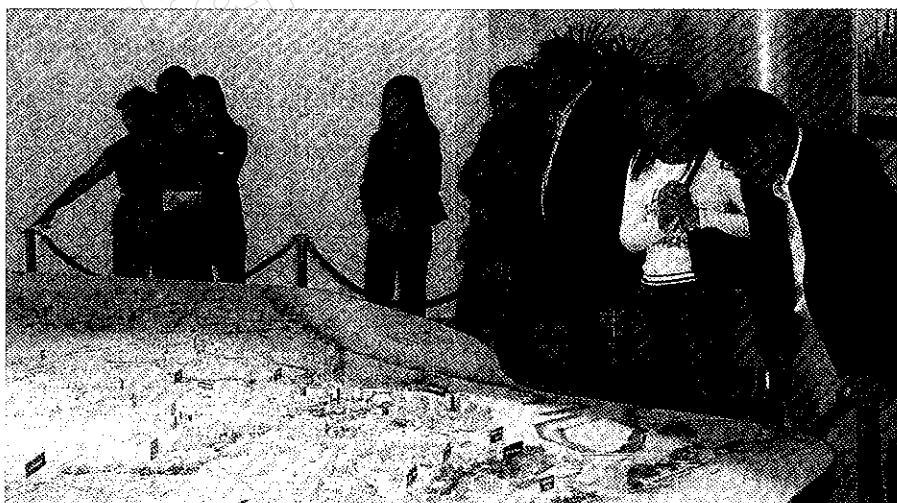
ในส่วน of คณะกรรมการการเคหะและพัฒนานั้นได้จัดตั้งกรมการนำชุมชนเมืองมาจัดการใหม่ (The Urban Renewal Department : URD) ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เพื่อดูแลสภาพทางกายภาพ สังคมและเศรษฐกิจของพื้นที่ส่วนกลาง (Central Area) แต่ด้วยการเป็นหน่วยงานในสังกัดของคณะกรรมการการเคหะและพัฒนาทำให้กรมการนำชุมชนเมืองมาจัดการใหม่ไม่สามารถดำเนินการพัฒนาพื้นที่ได้อย่างอิสระ ในที่สุดจึงแยกตัวออกมาจัดตั้งในรูปหน่วยงานอิสระภายใต้กระทรวงการพัฒนาแห่งชาติ (Ministry of National Development) ในวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๓ และใช้ชื่อว่า “องค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมือง (The Urban Redevelopment Authority)” (Singapore Government, c2004)

คณะครูงานได้รับทราบข้อมูลในเบื้องต้นจากวิทัศน์ในเรื่องพันธกิจขององค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมือง ในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของประชากรสิงคโปร์

เพื่อก่อให้เกิดความสุข ความสะดวกสบาย ความปลอดภัย ฯลฯ หลังจากการชมวิดิทัศน์ในห้องประชุม ผู้แทนขององค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมืองที่มาต้อนรับให้ข้อมูลและพา คณะดูงานลงมาส่วนของแสดงแผนผังจำลองประเทศสิงคโปร์ที่ชั้นล่าง คณะดูงานได้เห็นถึงการวางแผนการใช้ประโยชน์จากพื้นที่และการจัดแบ่งพื้นที่อย่างเป็นสัดส่วนจากแผนที่ขนาดใหญ่ตลอดผนังห้องจัดแสดงและแผนผังจำลองที่มองจากมุมสูงจะเห็นระดับความสูงต่ำของพื้นที่และสถานที่ต่าง ๆ ของประเทศสิงคโปร์บนแผนผังนั้น ทำให้เข้าใจสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของประเทศทั้งหมด

หลังจากนั้น คณะดูงานได้ขึ้นไปยังหอศิลป์เมืองสิงคโปร์ (Singapore City Gallery) ซึ่งเป็นส่วนของการจัดแสดงโดยใช้สื่อผสมผสานอย่างทันสมัยและลงตัว ไม่ว่าจะเป็นรูปภาพสถานที่และสิ่งของจำลอง

คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ซึ่งสร้างความดึงดูดแก่ผู้เข้าชมมาให้เห็นถึงวิถีชีวิตตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันของชาวสิงคโปร์ ห้องจัดแสดงแบ่งออกเป็นส่วน ๆ ซึ่งจะให้ข้อมูลและความรู้ที่แตกต่างกันออกไป ประเทศสิงคโปร์โดยองค์การพัฒนาใหม่ของชุมชนเมือง ได้มีการวางแผนและพัฒนาการใช้พื้นที่ในรูปของการวางแผนที่เรียกว่า “Concept Plan” ซึ่งเป็นแผนเชิงกลยุทธ์ระยะยาว (๑๐ ปี) ที่จะวางกรอบการพัฒนาทางกายภาพอย่างเหมาะสม Concept Plan ฉบับแรกเริ่มใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ โดยความช่วยเหลือของสหประชาชาติ (The United Nations) ผลงานที่สำคัญของ Concept Plan ฉบับแรก คือ การสร้างสนามบินที่ดีที่สุดในโลก นั่นคือ สนามบินนานาชาติชางอี (The Singapore Changi International Airport) อยู่ในส่วนของระบบขนส่งมวลชนด้วยความเร็ว (The Mass Rapid

ภาพที่ ๓ คณะศึกษาดูงานได้ศึกษาการจัดสรรพื้นที่ของประเทศสิงคโปร์
อย่างเป็นสัดส่วนจากส่วนจัดแสดง

Transit System : MRT) ปัจจุบันสิงคโปร์ใช้ Concept Plan 2001 ซึ่งได้วางแผนอนาคตประเทศสิงคโปร์ไปอีก ๔๐ ถึง ๕๐ ปีข้างหน้าที่จะรองรับประชากรประมาณ ๕.๕ ล้านคนให้อยู่ในเมืองระดับโลก (World-class City) โดยมุ่งเน้นที่ :

- การจัดหาบ้านใหม่ในพื้นที่เดิมที่มีอยู่ (Providing more new homes in familiar places)
- การสร้างเมืองแห่งการพักผ่อนระดับสูง (Introducing more high-rise city living)
- การนำเสนอทางเลือกของสถานพักผ่อนหย่อนใจที่หลากหลาย (Offering more choices for recreation)
- การจัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ส่วนธุรกิจการค้า (Allowing greater flexibility for business)
- การสร้างศูนย์ธุรกิจของโลก (Establishing a global business centre)
- การยังคงรักษาภูมิทัศน์เดิมที่ดีเอาไว้ (Focusing on identity)

หากย้อนหลังไปประมาณ ๔๐-๕๐ ปีที่แล้ว ประเทศสิงคโปร์ประสบกับปัญหาชุมชนแออัด สภาพการอยู่อาศัยของคนยากจน และการขาดสาธารณูปโภคพื้นฐาน แต่ด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาประเทศ ทำให้หน่วยงานภาครัฐมีระบบการแก้ปัญหา การรองรับกับสภาพการณ์และการกำหนดแนวทางในอนาคตอย่างเป็นขั้นตอน

สิงคโปร์ในปัจจุบันนี้จึงประสบความสำเร็จทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การค้า การอุตสาหกรรม และการมีคุณภาพชีวิตที่ดีในสภาพแวดล้อมที่สวยงามระดับโลก

จึงนับได้ว่า คุณประโยชน์ที่ได้รับจากการดูงานที่องค์การพัฒนามาใหม่ของชุมชนเมือง คือ การเห็นตัวอย่างของการพัฒนาประเทศโดยมีการวางแผนอย่างรัดกุม มีประสิทธิภาพ และความสามารถในการนำแผนมาปฏิบัติให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม

๓.๓ คณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา (Housing and Development Board : HDB)

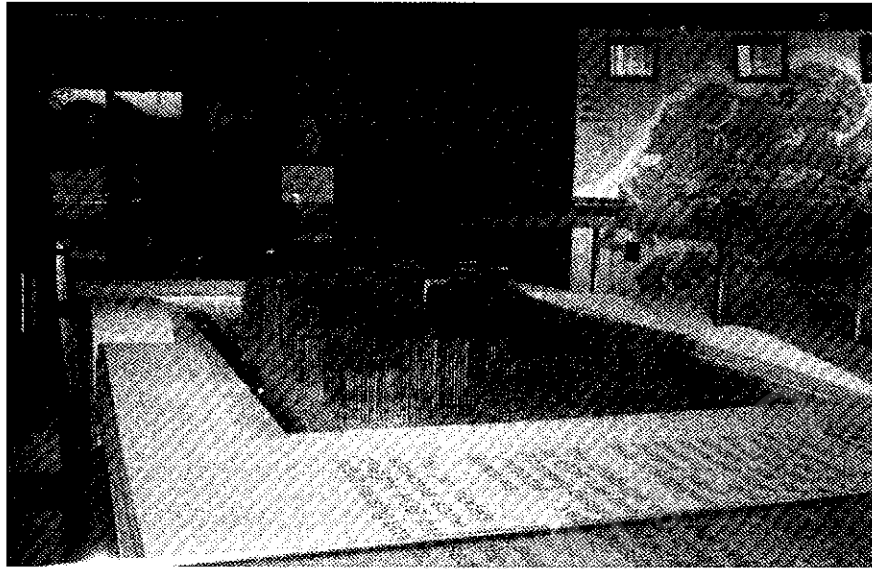
คณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา (Singapore Government, c2005) เป็นหน่วยงานที่จัดสรรที่อยู่อาศัยของรัฐให้กับประชาชนสิงคโปร์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓ ขึ้นตรงกับกระทรวงการพัฒนาแห่งชาติ (The Ministry of National Development) มีพันธกิจสำคัญคือ การจัดหาที่อยู่อาศัยที่ได้มาตรฐานด้วยราคาที่เหมาะสมอย่างครบวงจร

เมื่อเดินทางถึงสำนักงานใหญ่ของคณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา ตั้งอยู่เลขที่ ๓๔๕๑ โดยมี จาลัน บุกิต มีราห์ เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะและการพัฒนาได้นำคณะดูงานมายังห้องประชุมเพื่อชมวีดิทัศน์เรื่อง “The World of HDB” ทำให้ทราบขอบข่ายงานของคณะกรรมการฯ ที่มีส่วนสำคัญในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของ

ประชากรสิงคโปร์และการสร้างสภาพแวดล้อมที่สวยงามอย่างลงตัว รวมถึงแนวคิดการพัฒนาในอนาคต ที่จะทำให้ที่อยู่อาศัยมีความทันสมัย สะดวกสบายเหมาะสมกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัยของประชากรสิงคโปร์มากยิ่งขึ้น หลังจากการชมวิดิทัศน์ ทางคณะดูงานได้พูดคุยซักถามและอภิปรายร่วมกับเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา เป็นเวลาพอสมควร ทำให้ได้รับข้อมูลว่า ในช่วงปี ๒๕๐๓ สิงคโปร์ประสบกับวิกฤตด้านที่อยู่อาศัยที่เป็นชุมชนแออัด รัฐบาลจึงให้คณะกรรมการการเคหะและการพัฒนาเข้ามาจัดการโดยเวนคืนที่ดินแล้วนำมาสร้างแฟลต ซึ่งในระยะเริ่มต้นมีปัญหาด้านการเวนคืนพอสมควร ประชาชนสามารถเลือกได้ว่า คนต้องการแฟลตที่ตั้งอยู่บริเวณใด ในระดับราคาใด มีทั้งแบบผู้มีรายได้สูง ปานกลาง และต่ำ แต่ทุกแบบได้ออกแบบอย่างสวยงาม เป็นสัดส่วน การซื้อแฟลตจะเป็นสิทธิของผู้ซื้อ แต่ที่ดินยังคงเป็นของคณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา ในการซื้อผู้ซื้อสามารถผ่อนส่งได้ระยะยาวถึง ๓๐ ปี หรือจนกว่าจะอายุ ๖๕ ปี ผู้อยู่อาศัยสามารถขายโอนได้ แต่ต้องไม่เกิน ๒ ครั้ง เพื่อป้องกันการเก็งกำไร เมื่อเช่าอยู่อาศัยผู้อาศัยต้องจ่ายค่าบำรุงเล็กน้อย เพื่อเป็นค่าดูแลบริเวณโดยรอบ การซ่อมบำรุงจะทำทุก ๕ ปี และทุก ๑๗ ปี สำหรับการซ่อมใหญ่ ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า

อาคารที่อยู่อาศัยในสิงคโปร์จะมีความสวยงาม แลดูใหม่อยู่เสมอ ซึ่งนอกจากอาคารจะสวยงามแล้ว ภูมิทัศน์โดยรอบก็สวยงามเช่นกัน โดยทางเขตจะเป็นผู้ดูแลต้นไม้และสวนสาธารณะ

หลังจากการซักถามในประเด็นต่างๆ แล้ว ทางเจ้าหน้าที่พาคณะดูงานไปชมหอศิลป์คณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา (HDB Gallery) ซึ่งเป็นส่วนที่จัดแสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการของที่อยู่อาศัยโดยเฉพาะ ในส่วนของรัฐที่เป็นการเคหะ สื่อที่จัดแสดงเป็นมัลติมีเดียทำให้เกิดความน่าสนใจแก่ผู้เข้าชม จุดที่น่าสนใจในส่วนจัดแสดงนี้มีอยู่หลายจุดด้วยกัน อาทิ Pin Model ที่ใช้หมุดขนาดเล็กแสดงระดับความสูงต่ำของอาคารจำนวนมากที่จะผุดขึ้นมาจากฐานที่เป็นรูปหนังสือวางอยู่ เป็นการจำลองให้เห็นสิ่งปลูกสร้างที่ได้มีการจัดตำแหน่งอย่างเป็นสัดส่วน Memory Lane เป็นทางเดินที่สองข้างทางมีกรอบภาพเหมือนจอโทรทัศน์แสดงรูปถ่ายในช่วงเวลาต่าง ๆ ทำให้ผู้เข้าชมได้เห็นสภาพจริงที่ได้ถูกบันทึกไว้ ครัวของบ้านในชุมชนแออัดในอดีตก็ถูกจำลองไว้ได้อย่างสมจริง นอกจากจะมีการให้ข้อมูลในอดีตอย่างที่ทำให้คนในปัจจุบันเข้าใจอย่างถี่ถ้วน ส่วนจัดแสดงยังสะท้อนให้เห็นถึงภาพในอนาคตด้านที่อยู่อาศัยซึ่งมีความลงตัว ทันสมัย และใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เรียกได้ว่าเป็นบ้านอิเล็กทรอนิกส์ หรือ e-Home

ภาพที่ ๔ Pin Model จำลองสิ่งปลูกสร้างบนพื้นที่ประเทศสิงคโปร์ที่สร้างความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อคณะผู้งานได้เข้าชมหอศิลป์ คณะกรรมการการเคหะและการพัฒนาเรียบร้อยแล้วทางเจ้าหน้าที่ยังอนุเคราะห์ให้ทางคณะผู้งานได้ชมแฟลตตัวอย่างที่อยู่ด้านบนของอาคาร เพื่อให้ผู้ที่สนใจเช่าซื้อมาชมและเลือกแบบที่ต้องการ แฟลตตัวอย่างที่คณะผู้งานได้ชมนั้นมีขนาดต่าง ๆ แต่ทุกขนาดมีการจัดพื้นที่ใช้สอยอย่างลงตัว ประดับตกแต่งสวยงาม มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วน นับได้ว่าประชาชนสิงคโปร์มีโอกาสที่ดีที่ได้เป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยที่น่าอยู่เช่นนี้

แม้ว่าในอดีตประเทศสิงคโปร์จะประสบกับปัญหาชุมชนแออัด แต่ด้วยการวางแผนที่ดีประกอบกับวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลของรัฐบาล ทำให้ทุกวันนี้ นอกจากประชาชนสิงคโปร์ไม่ต้องอาศัยรวมกันอยู่อย่างแออัด

และไร้คุณภาพชีวิตด้านสาธารณสุขมูลฐานแล้วยังทำให้ประชาชนสิงคโปร์สามารถดำรงชีวิตอยู่ด้วยความสมบูรณ์พร้อมในปัจจุบันทั้ง ๔ และมีกำลังความสามารถที่จะทำงานอย่างแข็งแกร่ง อันจะพัฒนาประเทศชาติต่อไปได้เป็นอย่างดี ซึ่งการดูงาน ณ สำนักงานคณะกรรมการการเคหะและการพัฒนานี้ ทำให้คณะผู้งานเห็นตัวอย่างที่ดีและได้รับความรู้กลับมามากมาย

๓.๔ สถานที่อื่น ๆ

นอกจากการศึกษาดูงาน คณะผู้งานยังได้มีโอกาสเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงของประเทศสิงคโปร์ ไม่ว่าจะเป็น Sentosa Island, Merlion Park, Singapore Underwater World หรือสวนกล้วยไม้ Botani ซึ่งสถานที่ต่าง ๆ นั้นล้วนมีความสะอาดสวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย และมีการ

ดูแลเอาใจใส่ที่ดีจากเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชน อีกทั้งการเดินทางก็มีความสะดวกรวดเร็วเพราะมีระบบคมนาคมขนส่งที่ทันสมัยและครอบคลุมพื้นที่ จึงเป็นสิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวจากประเทศต่าง ๆ นิยมมาท่องเที่ยวในประเทศสิงคโปร์ จากตัวอย่างสถานที่ต่าง ๆ ที่คณะดูงานได้รับประสบการณ์มา ทำให้เล็งเห็นถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ต้องสร้างจิตสำนึกของคนในพื้นที่ให้รู้สึกเป็นเจ้าของบ้านเมืองและร่วมกันดูแลรักษาสภาพแวดล้อมให้สวยงามสะอาดตาอยู่เสมอ

๓.๕ คุณประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาดูงาน ณ ประเทศสิงคโปร์ ตลอดระยะเวลา ๓ วันที่คณะดูงานได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาดูงาน ทัศนศึกษา การเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ทำให้การดำเนินโครงการครั้งนี้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือ ได้รับข้อมูลที่เป็นประโยชน์และตัวอย่างที่ดีด้านการบริหารจัดการหน่วยงานของรัฐ เพื่อประโยชน์แก่ประชาชนเป็นสำคัญ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่นับว่าเป็นรายได้หลักอย่างหนึ่งซึ่งมีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบด้วยความร่วมมือจากหลายฝ่ายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนที่ทำให้สิงคโปร์ในปัจจุบันมีการพัฒนาก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วและยั่งยืนบนความสมบูรณ์ในหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะฐานรากที่ดีอย่างคุณภาพชีวิตประชาชน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

๔. การศึกษาดูงานและทัศนศึกษา ณ เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ปีการศึกษา ๒๕๕๘ ภาควิชารัฐศาสตร์ ได้ดำเนินโครงการพัฒนาบุคลากรของภาควิชาฯ ด้วยการจัดศึกษาดูงานและทัศนศึกษาต่างประเทศต่อเนื่องเป็นปีที่สอง โดยในครั้งนี้ได้เลือกประเทศที่มีความน่าสนใจในภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงและมีความสัมพันธ์อันดีกับคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาอยู่แล้ว เพื่อให้การจัดโครงการครั้งนี้ได้ประโยชน์จากการศึกษาดูงานของบุคลากร และสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างภาควิชาฯ กับมหาวิทยาลัยที่ได้ไปศึกษาดูงานพร้อมกัน ภาควิชาฯ จึงได้กำหนดโครงการศึกษาดูงานครั้งนี้ที่เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

เมืองคุนหมิง เป็นเมืองเอกของมณฑลยูนนาน ซึ่งอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน เป็นมณฑลที่มีพื้นที่กว่า ๓๙๔,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร คิดเป็น ๔.๑% ของพื้นที่ทั้งประเทศ มีชื่อเสียงด้านธรรมชาติที่สวยงาม เช่น ภูเขา ป่าไม้ น้ำตก และถ้ำ จนได้รับสมญานามว่าเป็น “เมืองแห่งฤดูใบไม้ผลิ” ประชากรประกอบด้วยชนชาติต่าง ๆ ถึง ๒๖ ชนชาติ นับว่าเป็นมณฑลที่มีชนชาติมากที่สุดในประเทศจีน ดังนั้นศิลปวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงมีความหลากหลายและมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว คุนหมิงมีประชากรกว่า ๔ ล้านคน ส่วนใหญ่

เป็นชาวจีนฮั่น โดยประชาชนประมาณ ๑ ล้านคนอาศัยอยู่ในเขตเมืองที่กำลังได้รับการพัฒนาในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมหลักคือ ด้านการท่องเที่ยว ทำให้รัฐบาลดูแลจัดระเบียบต่างๆ รวมทั้งสภาพแวดล้อมเป็นอย่างดี มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจทั้งในและรอบตัวเมือง นับว่าเป็นเมืองที่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวอีกเมือง นอกเหนือจากเมืองใหญ่อย่างปักกิ่ง หรือเซี่ยงไฮ้ ซึ่งมีค่าครองชีพที่สูงกว่ามาก

การศึกษาดูงานและทัศนศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นที่สถาบันการศึกษา โดยเลือกมหาวิทยาลัยที่เป็นเครือข่ายความร่วมมือเดิม ได้แก่ มหาวิทยาลัย Yunnan Normal University และมหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University

๔.๑ มหาวิทยาลัย Yunnan Normal University

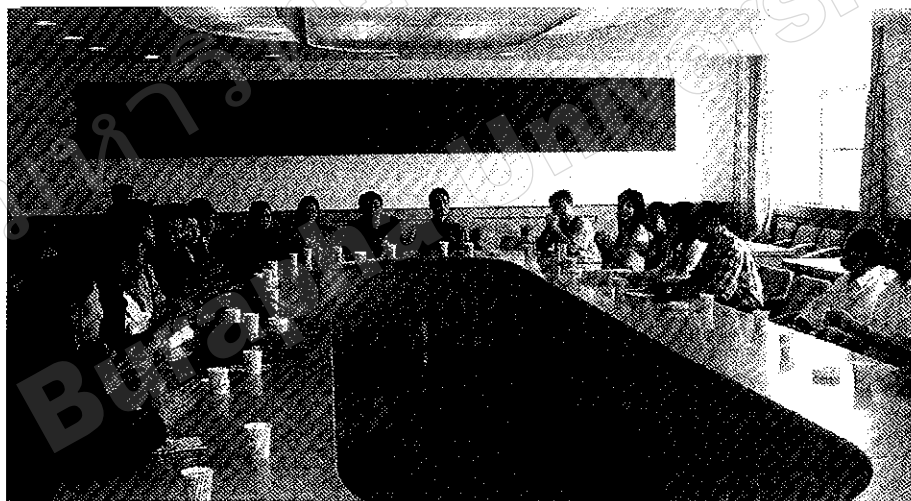
มหาวิทยาลัย Yunnan Normal University มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานและมีประเพณีอันดีงามที่ยึดถือสืบต่อกันมาโดยตลอด หากนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จะพบว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้ผลิตนักศึกษาออกมากกว่า ๖,๐๐๐ คน ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาทางการศึกษาเป็นอย่างมากในมณฑลยูนนาน แต่เดิมมหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นวิทยาลัยครูซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งภาคตะวันตกเฉียงใต้ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เมื่อเกิดสงครามต่อต้านญี่ปุ่นขึ้น ทำให้มหาวิทยาลัย ๓ แห่งอัน

ประกอบไปด้วย มหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Beijing University) มหาวิทยาลัยชิงหวิว (Qinghu University) และมหาวิทยาลัยหนานคาย (Nankai University) ต้องการแผ่ขยายการศึกษาออกไปสู่เมืองคุนหมิง โดยมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยร่วมภาคตะวันตกเฉียงใต้ (The State Southwest Associated University) ซึ่งประกอบด้วยวิทยาลัยต่าง ๆ ดังนี้ ๑) วิทยาลัยการวิศวกรรม ๒) วิทยาลัยแห่งวิทยาศาสตร์ ๓) วิทยาลัยอักษรศาสตร์ ๔) วิทยาลัยแห่งกฎหมายและการค้า และ ๕) วิทยาลัยครู ในช่วงสงครามนั้นทั้งครูและนักเรียนแห่งมหาวิทยาลัยร่วมภาคตะวันตกเฉียงใต้ได้ยึดถือในคำขวัญของมหาวิทยาลัยที่ว่า “อดทนและมั่นคง แข็งแกร่งและโดดเด่น” และมีความศรัทธาอย่างยิ่งในเรื่องแนวคิดชาตินิยม ประชาธิปไตย และแนวคิดแบบวิทยาศาสตร์ และถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยจะตกอยู่ภายใต้สภาวะที่ยากลำบากเช่นนั้น แต่สถาบันการศึกษาดังกล่าวก็ยังสามารถผลิตผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการที่มีชื่อเสียงออกมารับใช้สังคมได้เป็นจำนวนมาก

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ หลังจากที่ได้รับชัยชนะในสงครามต่อต้านญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยทั้งสามแห่งที่เคยรวมตัวกันได้แยกย้ายกลับไปยังที่ตั้งเดิมของตน โดยคงเหลือไว้เพียงแต่วิทยาลัยครู ที่เมืองคุนหมิง ซึ่งนับตั้งแต่นั้นสถาบันการศึกษาแห่งนี้ก็ได้เปลี่ยนมาใช้ชื่อว่า “วิทยาลัยครูแห่งเมืองคุนหมิง (Kunming Teacher's College)” หลังจากนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้มีการตั้งชื่อมหาวิทยาลัยขึ้นใหม่

อีกครั้ง โดยใช้ชื่อว่า “มหาวิทยาลัย Yunnan Normal University” อันเป็นชื่อที่ใช้กันอยู่ จวบจนปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้น กับมหาวิทยาลัยแห่งนี้อีกครั้ง เมื่อการประชุม พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยครั้งที่ ๑๑ โดย เติ้ง เสี่ยว ผิง ได้มีมติให้มหาวิทยาลัย ที่เป็นแบบธรรมดา (Normal University) จะต้องได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น เน้นการทำวิจัย การพัฒนาความสามารถพิเศษ เป็นต้น (Introduction of Yunnan Normal University comprehensively, n.d.)

ปัจจุบันมหาวิทยาลัย Yunnan Normal University มี ๓ วิทยาเขต ประกอบด้วยวิทยาลัย ๒๑ วิทยาลัย และสถาบันวิจัย ๓๔ สถาบัน ซึ่งได้เปิดหลักสูตรการเรียน การสอนในหลากหลายสาขาวิชา มีโครงการ คัดคว้าวิจัยร่วมกับสถาบันชั้นนำต่างประเทศ และเป็นสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงด้านการ ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนเผ่า ต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมีการเปิดสอนหลักสูตร ภาษาจีนแบบตัวต่อตัวให้กับนักศึกษาต่างชาติ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีทั้งหมดประมาณ ๑๓,๐๐๐ คน

ภาพที่ ๕ คณะศึกษาดูงานทั้งหมดเข้าพบคณะผู้บริหารและคณาจารย์
ณ ห้องประชุม ในมหาวิทยาลัย Yunnan Normal University

การศึกษาดูงาน ณ มหาวิทยาลัย Yunnan Normal University นี้ ทางคณะ ดูงานได้เข้าศึกษาดูงานเฉพาะวิทยาลัยธุรกิจ และสังคมศาสตร์ (School of Business and Social Science) ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่ใกล้เคียง

กับคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยเมื่อเดินทางไปถึงได้ รับการต้อนรับจากผู้อำนวยการวิทยาลัย พร้อมคณาจารย์จากภาควิชาต่าง ๆ ซึ่งเมื่อนำ คณะดูงานเข้ายังห้องประชุมแล้วก็ได้มีการ

กล่าวต้อนรับและแนะนำตัวทั้งสองฝ่าย จากนั้นจึงเป็นการอธิบายข้อมูลต่าง ๆ ตามที่คณะกรรมการให้ความสนใจ

วิทยาลัยเศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ และกฎหมาย (School of Economics, Politics and Laws) ประกอบด้วยภาควิชา ๕ ภาควิชา ได้แก่

๑) ภาควิชาปรัชญา

เปิดสอนในระดับปริญญาตรี วิชาที่สอนนั้นมีทั้งในส่วนที่เป็นปรัชญาตะวันตกและปรัชญาตะวันออก โดยเน้นลัทธิมาร์ก และปรัชญาขงจื้อ นอกจากนี้ยังมีการเรียนการสอนในวิชาจริยธรรมและวิชาว่าด้วยความงาม โดยแบ่งแยกวิชาเอกออกเป็น ๔ ประเภท คือ ๑. ตรรกศาสตร์ ๒. ปรัชญาตะวันออก (เช่น ปรัชญาขงจื้อ ปรัชญาเต๋า ปรัชญาพุทธ เป็นต้น) ๓. สุนทรียศาสตร์ และ ๔. ปรัชญาตะวันตก (เช่น ปรัชญาในยุคคลาสสิก ลัทธิมาร์ก เป็นต้น)

ปัจจุบันภาควิชาปรัชญามีนักเรียนประมาณ ๔๐ คน ส่วนใหญ่จะเลือกเรียนวิชาเอกปรัชญาตะวันออก

๒) ภาควิชาการจัดการ

เป็นภาควิชาที่ประสบปัญหาด้านการขาดแคลนบุคลากรในการสอน เนื่องจากรัฐบาลไม่มีนโยบายสนับสนุนงบประมาณในส่วนนี้ ดังนั้น ทางภาควิชาจึงต้องบริหารจัดการต้นทุนอย่างดี และกำหนดทรัพยากรเท่าที่จำเป็น แล้วรายงานผลการดำเนินงานต่อ

รัฐบาล นักศึกษาของภาควิชานี้ต้องเสียค่าเล่าเรียนเอง

๓) ภาควิชาเศรษฐศาสตร์

มีเปิดสอนทั้งในระดับปริญญาตรี และปริญญาโท โดยมีวิชาเอก ๓ สาขา คือ ๑. การตลาด (Marketing) ๒. การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) และ ๓. การเงิน (Finance) งานค้นคว้าและงานวิจัยของภาควิชาจะเน้นไปที่การศึกษาผลกระทบจากการเปิดเสรีทางการค้า มาตรการของประเทศในภูมิภาคอาเซียนในเรื่องการปกป้องภาคเกษตรกรรม เป็นต้น

๔) ภาควิชากฎหมาย

เพิ่งเริ่มจัดให้มีการเรียนการสอนในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ปัจจุบันมีอาจารย์ในภาควิชารวม ๑๖ คน (แต่จำนวนอาจารย์ไม่พอเพียงต่อการจัดการเรียนการสอนจึงได้มีการเชิญอาจารย์จากมหาวิทยาลัยอื่นเข้ามาสมทบ) มีนักศึกษารวม ๒๕๐ คน ส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนที่เน้นไปที่กฎหมายระหว่างประเทศ (International Law) กฎหมายเศรษฐกิจ (Economic Law) ซึ่งเป็นการปรับเปลี่ยนจากวิชากฎหมายท้องถิ่นเพื่อให้มีความเป็นสากลและทันสมัยมากขึ้น นอกจากนี้ภาควิชากฎหมายยังได้เปิดหลักสูตรในระดับปริญญาโท ขึ้นมาสองหลักสูตรคือ หลักสูตรกฎหมายรัฐธรรมนูญ และหลักสูตรกฎหมายการบริหาร

๕) ภาควิชารัฐศาสตร์

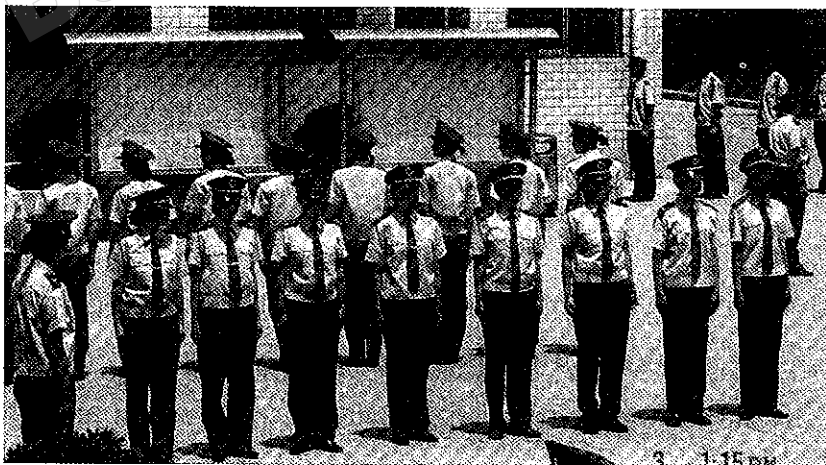
ปัจจุบันมีอาจารย์รวม ๑๖ คน มีศาสตราจารย์จำนวน ๔ คน วิชาที่เปิดให้มี

การเรียนการสอนของภาควิชารัฐศาสตร์นั้นเป็นวิชาพื้นฐานที่นักศึกษาทุกคนจะต้องเรียน โดยเฉพาะสาขาวิชารัฐศาสตร์ศึกษา ที่ปัจจุบันมีนักศึกษาเรียนอยู่ประมาณ ๔๐๐ คน ในระดับปริญญาโท ภาควิชารัฐศาสตร์ได้เปิดขึ้นมาหนึ่งหลักสูตรคือ หลักสูตรการเมืองแนวลัทธิมาร์ก (Marxist Politics) จากการสำรวจของภาควิชาพบว่า บัณฑิตและมหาบัณฑิตที่จบออกไปส่วนใหญ่จะมีอาชีพครู-อาจารย์ อาชีพในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ และอาชีพข้าราชการ

ในด้านการบริหารทางด้านการเงินของมหาวิทยาลัย พบว่า โดยปกติรัฐบาลจะจัดสรรเงินอุดหนุนให้กับมหาวิทยาลัยและนักศึกษาเกือบทุกสาขาวิชา ยกเว้นในสาขาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ แต่ทั้งนี้รัฐบาลกลางจะมีการทำการประเมินศักยภาพในการจัดการของมหาวิทยาลัยด้วย โดยเฉพาะด้านคุณภาพในการจัดการเรียนการสอน หากเกิดกรณีที่มาหา-

วิทยาลัยเปิดรับนักศึกษาเพิ่มมากขึ้นแต่บุคลากรของมหาวิทยาลัยไม่พอเพียง รัฐบาลจะเข้ามาบังคับให้มหาวิทยาลัยทำตามเกณฑ์ที่รัฐบาลได้ตั้งไว้ ตัวอย่างเช่น การจำกัดจำนวนนักศึกษา เป็นต้น แต่หากมหาวิทยาลัยต้องการเพิ่มจำนวนนักศึกษาจริง ๆ ก็อาจจะใช้วิธีการเชิญอาจารย์จากมหาวิทยาลัยอื่นมาสอนร่วมด้วยก็ได้ แต่การใช้วิธีการดังกล่าวหรือวิธีการอื่น ๆ นั้นจะต้องนำมาจัดทำเป็นรายงานเพื่อชี้แจงไปยังรัฐบาล

หลังจากการพบปะพูดคุยในรายละเอียดเกี่ยวกับการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยแล้ว ทางคณะฐานโดยหัวหน้าภาควิชารัฐศาสตร์ได้กล่าวขอบคุณและมอบของที่ระลึก รวมถึงการแสดงเจตนารมณ์ในการแลกเปลี่ยนบุคลากรระหว่างสองมหาวิทยาลัย เพื่อค้นคว้าและสร้างผลงานทางวิชาการ ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรม และนำมาซึ่งความสัมพันธอันดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

ภาพที่ ๖ การฝึกวิชาทหารของนักศึกษามหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University

๔.๒ มหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University

มหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University ได้ก่อตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ แต่เดิมนั้นเป็นสถาบันการศึกษาของชนเผ่าที่อาศัยในบริเวณนี้ (ซึ่งมีประมาณ ๒๖ ชนชาติ) ต่อมา สถาบันแห่งนี้ได้ยกระดับให้เป็นมหาวิทยาลัยเพื่อขยายการศึกษาให้เข้าถึงทุกคน โดยขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการแห่งชาติและสมาชิกรวมการชนกลุ่มน้อย

เมื่อคณะผู้ดำเนินงานไปถึงมหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University มีโอกาสได้เยี่ยมชมมหาวิทยาลัยขณะที่เดินไปยังอาคารที่มหาวิทยาลัยจัดไว้ต้อนรับ ซึ่งได้พบกับ การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย มีอาคารหอพักอยู่ในบริเวณเดียวกับอาคารเรียน มีห้องชมรมสโมสรต่าง ๆ ตลอดจนการฝึกวิชาทหารบริเวณสนามบาสเกตบอล เมื่อเข้ามายังอาคารทางคณะผู้ดำเนินงานได้สังเกตว่า อาคารส่วนใหญ่โดยเฉพาะสถานที่ทางราชการจะไม่มีลิฟท์ไว้อำนวยความสะดวกในการขึ้นลงอาคาร แต่ใช้บันไดแทน ผู้ประสานงานพาคณะผู้ดำเนินงานมายังห้องรับรอง ซึ่งเป็นห้องของภาควิชาภาษาไทย อาจารย์ Yang Li Zhou หรือชื่อภาษาไทยว่า อาจารย์ ยาลิ ได้ให้การต้อนรับพร้อมด้วยอาจารย์ Liu Xiu Rong ซึ่งคุ้นเคยกับหัวหน้าภาควิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ยังมีนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ ๒-๓ กว่า ๑๕ คน ร่วมพูดคุยในครั้งนี้

สาขาวิชาภาษาไทยมีจำนวนอาจารย์ประจำ ๕ คน และยังมีอาจารย์พิเศษอีกหลายคน และมีจำนวนนักศึกษาแยกตามชั้นปีได้ดังนี้ ชั้นปีที่ ๑ มีจำนวน ๘๔ คน ชั้นปีที่ ๒ มีจำนวน ๒๕ คน ชั้นปีที่ ๓ มีจำนวน ๒๗ คน ชั้นปีที่ ๔ มีจำนวน ๒๗ คน

ในส่วนของภาควิชาภาษาศาสตร์ มีการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีทั้งในหลักสูตรภาษาไทย หลักสูตรภาษาพม่า หลักสูตรภาษาเวียดนาม หลักสูตรภาษาลาว และมีแผนว่าจะเปิดสอนหลักสูตรภาษากัมพูชา และภาษาฮาวายในปีหน้าอีกด้วย ในระดับปริญญาโทมีการเปิดสอนหลักสูตรภาษาไทย หลักสูตรภาษาพม่า และหลักสูตรภาษาเวียดนาม

อัตราการว่างงานของนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยอยู่ที่ ๕-๖% ต่อปี แต่สำหรับภาควิชาภาษาไทย จากผลสำรวจพบว่านักศึกษามีงานทำ ๑๐๐%

การรับนักศึกษาเข้าศึกษามีสองกรณีคือ ๑. นักศึกษาผ่านการสอบเข้า และ ๒. นักศึกษาที่ไม่ได้ผ่านการสอบเข้า แต่ประสงค์จะเรียนจะต้องจ่ายเงินค่าเล่าเรียนเอง ๒ ปี

เนื่องจากพื้นที่ที่มหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University ตั้งอยู่นั้น มีกลุ่มคนทั้งที่เป็นชนกลุ่มใหญ่และชนกลุ่มน้อยผสมผสานกันหลายกลุ่ม การรับนักศึกษาเข้ามาเรียนนั้นจะเปิดรับนักศึกษาในพื้นที่และนักศึกษาที่อยากจนเข้ามาก่อนส่วนหนึ่ง ส่วนที่เหลือจะเป็นการเปิดรับนักศึกษาทั่วไป สำหรับ

ในกรณีนักศึกษาชาวจีนและนักศึกษาที่มีผลการเรียนดี รัฐบาลจะมอบทุนการศึกษาให้ประมาณ ๑ หมื่นหยวนต่อปี โดยแหล่งทุนนี้อาจได้รับการสนับสนุนจากภายนอก เช่น ทุนของประเทศสวีเดนหรือแลนด์หรืออาจมาจากโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศ เช่น โรงงานผลิตบุหรี่ เป็นต้น

แต่เดิมมหาวิทยาลัยได้เปิดการเรียนการสอนเฉพาะภาคปกติ (ภาคเป็นทางการ) ทำให้มหาวิทยาลัยไม่สามารถบริหารจัดการการเงินของตัวเองได้ รายได้จากการจัดเก็บค่าเล่าเรียนในอัตรา ๒,๐๐๐ หยวนต่อปีจะต้องส่งให้รัฐทั้งหมด ต่อมาเมื่่อมหาวิทยาลัยได้

เปิดรับนักศึกษาภาคพิเศษ (ภาคไม่เป็นทางการ) มหาวิทยาลัยได้จัดเก็บค่าเล่าเรียนในอัตรา ๓,๐๐๐ หยวนต่อปี โดยแบ่งเงินที่ได้นี้ออกเป็นสองส่วน กล่าวคือ ๖๐% ของเงินจะหักเอาไว้ใช้จ่ายในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการจ้างอาจารย์พิเศษที่เชิญมาค่าจัดซื้อหนังสือ ค่าที่พักอาศัยของอาจารย์ เป็นต้น ส่วนที่เหลืออีก ๔๐% จะต้องส่งให้กับรัฐบาลหลังจากนั้นคนบดี คือ ศาสตราจารย์ Yang Guang Yuan ซึ่งติดภารกิจในตอนแรกได้มาต้อนรับและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติม

ภาพที่ ๗ การพูดคุยในบรรยากาศที่เป็นกันเองระหว่างคณะศึกษาดูงาน
และคณบดี ศาสตราจารย์ Yang Guang Yuan

๔.๓ สถานที่อื่น ๆ

เมืองคุนหมิงเป็นเมืองที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองแห่งฤดูใบไม้ผลิ เนื่องจากภูมิอากาศที่เย็นสบายและภูมิประเทศที่มีความสูงต่ำเป็นที่มาของทิวเขา ถ้ำ แม่น้ำ และทะเลสาบทำให้ชื่อเสียงของเมืองคุนหมิงนั้นเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นที่มาของรายได้หลักให้กับเมืองคุนหมิง คณะครูงานได้มีโอกาสเยี่ยมชมสถานที่สวยงามตามธรรมชาติต่าง ๆ เช่น ภูเขาซีซาน ทะเลสาบเดียนฉือ ถ้ำจิวเซียง อุทยานป่าหิน รวมถึงสถานที่สำคัญทางศาสนาที่ชาวคุนหมิงให้ความเคารพศรัทธา อย่างเช่น วัดหยวนทง ประตุมังกร สถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้ได้สร้างความตื่นตาตื่นใจและมหัศจรรย์ใจในความงดงามที่ธรรมชาติสร้างขึ้นมาซึ่งต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๔.๔ คุณประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาครูงาน ณ เมืองคุนหมิง

การศึกษาครูงานในต่างประเทศครั้งที่สองของภาควิชารัฐศาสตร์นี้ ได้รับความรู้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการบริหารจัดการสถาบันการศึกษาที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมของชนเผ่าต่าง ๆ ในพื้นที่ที่กว้างใหญ่อย่างเช่นมณฑลยูนนาน ทำให้คณะครูงานได้สัมผัสถึงภาพสะท้อนที่เกิดจากการหลอมรวมบริบทต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม ออกมาเป็นแนวทางของมหาวิทยาลัยที่ได้ไปศึกษาครูงานทั้งสองแห่ง อีกทั้งยังได้ประสานความ

ร่วมมือทางวิชาการที่จะแลกเปลี่ยนบุคลากรทั้งในส่วนที่ได้ดำเนินอยู่ ได้แก่ การจัดสรรทุนการศึกษาของภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ให้แก่ Miss Li Xing Hong นักศึกษาของมหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University ในการศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ ในปีการศึกษา ๒๕๕๘ เป็นต้นไป และในการแลกเปลี่ยนบุคลากรในอนาคตที่จะมีตามมา อันจะเป็นการสร้างประโยชน์ร่วมกันต่อไป

๕. ความส่งท้าย

ภาควิชารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา มีความมุ่งมั่นที่จะสร้างการพัฒนาให้เกิดในหลาย ๆ ด้านเพื่อเตรียมพร้อมกับอนาคตที่ต้องเดินหน้าต่อไปอย่างมั่นคง สิ่งหนึ่งที่ได้ดำเนินการและบรรลุวัตถุประสงค์ไปแล้วบางส่วนก็คือ การพัฒนาบุคลากรให้มีความพร้อมความสามารถ ทักษะ และมุมมองที่กว้างไกล โดยจัดทำโครงการศึกษาครูงานและทัศนศึกษาในต่างประเทศ จากโครงการที่ดำเนินการไปแล้ว ทั้ง ๒ โครงการ คือ โครงการศึกษาครูงานและทัศนศึกษา ณ ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ และโครงการศึกษาครูงานและทัศนศึกษา ณ เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน บุคลากรของภาควิชาฯ ได้รับความรู้และประสบการณ์ที่หลากหลาย ทั้งจากหน่วยงานภาครัฐ อย่างองค์การพัฒนามือของชุมชนเมือง (Urban Redevelopment Authority : URA)

หรือ คณะกรรมการการเคหะและการพัฒนา (Housing and Development Board : HDB) ที่ร่วมสร้างคุณภาพชีวิตของประชากรสิงคโปร์ ให้ดีขึ้นติดอันดับโลก หรือสถาบันการศึกษา ที่ทันสมัยและมีความเป็นสากลอย่างมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore : NUS) และสถาบันการศึกษาที่มีลักษณะเฉพาะตัวอย่างมหาวิทยาลัย Yunnan Normal University และมหาวิทยาลัย Yunnan Nationalities University ซึ่งสิ่งที่ได้รับกลับมาจากการศึกษาดูงาน คงจะไม่ใช่ประโยชน์ ถ้าบุคลากรเพิกเฉยในการนำมาประยุกต์ใช้ ภาควิชารัฐศาสตร์ประกอบด้วยผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ ที่ร่วมกันดำเนินงานให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับแม้จะเกิดขึ้นพร้อมกัน แต่การนำไปใช้ต้องแยกแยะให้เหมาะสมตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละบุคคล จึงจะเกิดผลสัมฤทธิ์ในทาง

ปฏิบัติ แต่เหนือสิ่งอื่นใด จากการดำเนินโครงการทั้งสองนี้ที่ได้สร้างคุณประโยชน์แก่บุคลากรร่วมกันโดยตรง ได้แก่ ความรักความสามัคคีและสัมพันธภาพอันดีระหว่างบุคคลทุกฝ่าย อันจะนำมาซึ่งการร่วมแรงร่วมใจเป็นกำลังสำคัญและเป็นพื้นฐานที่ดีต่อการพัฒนาภาควิชาต่อไป

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาบุคลากรของภาควิชารัฐศาสตร์ยังไม่สิ้นสุดเพียงสองโครงการนี้การพัฒนาบุคลากรยังคงต้องดำเนินต่อไปในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการพัฒนาในระดับผู้บริหารและระดับพนักงาน เพื่อสร้างประโยชน์แก่ภาควิชาฯ มหาวิทยาลัย และชุมชน รวมถึงประเทศชาติ ผ่านกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ การวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ การบริการชุมชนอย่างทั่วถึง และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอันดีงามตลอดไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ชวพล ศิริพจนานนท์. (๒๕๕๗). *การบริหารผลสัมฤทธิ์องค์กรไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ส.พิจิตร
การพิมพ์.
- พิภพ วังเงิน. (๒๕๕๗). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.
- สุนันทา เลานันท์. (๒๕๕๖). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์* (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ระณะการพิมพ์.

ภาษาอังกฤษ

- Chinese Language Program of the University of Vermont, & Institute of Chinese and
International Studies at Yunnan Normal University. (n.d.). *Study Abroad Program
at Yunnan Normal University in China*. Retrieved February 3, 2006, from [http://
www.uvm.edu/~chinese/StudyAbroad/sld001.htm](http://www.uvm.edu/~chinese/StudyAbroad/sld001.htm).
- Housing & Development Board. (2000). *Toa Payoh : Our Kind of Neighbourhood*. n.p.
- _____. (2003). *HDB Annual Report 2002/2003*. n.p.
- Introduction of Yunnan Normal University comprehensively*. (n.d.). Retrieved February 3,
2006, from <http://members.tripod.com/~valleyw/inynu.html>.
- National University of Singapore. (c2001-2006). *Faculties and schools*. Retrieved February
2, 2006, from <http://www.nus.edu.sg/corporate/about/facultysch.htm>.
- _____. (2005a). *NUS : Arts and Social Sciences 2004-2005*. n.p.
- _____. (2005b). *NUS : General Information 2004-2005*. n.p.
- National University of Singapore. Faculty of Arts and Social Sciences. (c 2001-2004).
Departments, Programmes, and Centres. Retrieved February 2, 2006, from
<http://www.fas.nus.edu.sg/about/department.htm>.

- Singapore Government. (c2004). *The Urban Redevelopment Authority*. Retrieved February 2, 2006, from <http://www.ura.gov.sg/>.
- _____. (c2005). *Housing and Development Board*. Retrieved February 2, 2006, from [http://www.hdb.gov.sg/fi10/fi10200p.nsf/DefaultHome/HomePageInternet? Open Document](http://www.hdb.gov.sg/fi10/fi10200p.nsf/DefaultHome/HomePageInternet?OpenDocument).
- _____. (c2005). *Urban Redevelopment Authority*. (2003). *URA Annual Report 2002/2003*. n.p.

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University